Sportgeschiktheidsconsult in de praktijk: Een leidraad uitgetest

Haio: GRYMONPREZ Annelies , KUL
Promotor: SCHOENMAKERS Birgitte , KUL
Praktijkopleider: Fonteyn Olivier

Context: Huisartsen krijgen regelmatig de vraag naar medische keuring voor recreatief sporten. Hoe langer hoe meer moeten deze recreatieve sporters een bewijs van goede fysieke gezondheid kunnen voorleggen. Welke onderzoeken hiervoor echt noodzakelijk zijn, is een reden tot discussie, en gezien de recente aandacht in de pers, ook een veelbesproken vraag. Huisartsen voeren vaak een anamnese en eventueel kort klinisch onderzoek uit en meestal zijn er geen afwijkingen te vinden. Maar om de veiligheid van onze sporters te garanderen is het belangrijk om een goede richtlijn ter beschikking te hebben.

Onderzoeksvraag: Dit onderzoek omvat twee onderzoeksvragen. Beantwoorden de huidige richtlijnen aan de verwachting van de huisarts? Kunnen de huidige richtlijnen en adviezen omgezet worden naar een bruikbaar instrument voor de huisarts? In dit artikel wordt de tweede onderzoeksvraag verder uitgediept, namelijk: Kunnen de huidige richtlijnen en adviezen omgezet worden naar een bruikbaar instrument voor de huisarts? Voor de eerste onderzoeksvraag verwijzen we naar het artikel de masterproef van Leen Dewit.

Methode: Tijdens de eerste fase van het onderzoek wordt via een literatuurstudie nagegaan wat er reeds gepubliceerd werd in kader van het sportgeschiktheidsconsult en worden de huidige richtlijnen met elkaar vergeleken. Ook wordt aan de hand van een enquête gepeild bij de huisarts naar het nut en de toepasbaarheid van de verschillende elementen in het sportgeschiktheidsconsult. In een tweede instantie wordt met de verzamelde gegevens een praktijkinstrument opgesteld als leidraad voor de huisarts bij het sportgeschiktheidsconsult. De tweede fase omvat een implementatie, waarbij de haalbaarheid van de richtlijn onderzocht wordt. Alle competitieve en recreatieve sporters tussen 6 en 55 jaar, met uitsluiting van de professionele sporters, worden met behulp van het praktijkinstrument gekeurd op sportgeschiktheid. Met behulp van een overzicht wordt het sportconsult geregistreerd in het elektronisch medisch dossier (EMD). Nadien wordt gekeken hoeveel tijd dit consult in beslag neemt en worden ook de resultaten van de screening geanalyseerd.

Resultaten: De praktische richtlijn, die in dit onderzoek werd opgesteld, kon met succes geïmplementeerd worden in de beide praktijken van de onderzoekers. Hoewel 38 deelnemers een beperkt patiënten aantal is, waren andere deelnemerskenmerken wel representatief. Alle consulten konden binnen het tijdsbestek van een normale consultatie worden uitgevoerd. Ook de anamnese, KO en de indicaties voor ECG lijken hun nut te bewijzen.

Conclusie: Dit onderzoek trachtte een praktijkinstrument, opgesteld volgens de huidige richtlijnen, te implementeren in de praktijk Gezien het beperkte aantal deelnemers moeten we concluderen dat verder onderzoek nodig is. Ondanks dit, zien beide onderzoekers dit praktijkinstrument als een handige tool voor de huisartsenpraktijk en zullen ze dit blijven gebruiken in de toekomst.